

Ara són constitucionalistes a matar!

La carrera electoral, amb una acceleració creixent, mostra a les clares les posicions més extremes, més nuament expressades. No estic segur que signifiquin un debat, si més no a curt termini, sinó que, com han dit sempre els escèptics, cada oponent reforça la seva opinió. N'he subratllat de dues menes: la dreta més recalcitrant, liderada per Aznar, defensa la Constitució espanyola amb una fúria desconeguda: ni federalismes simètrics ni asimètrics ni nacions lliures associades. Res, diu. La Constitució! I prou. Com canvien les coses!: en plena transició la dreta més dura considerava la Constitució com la puta pesta i ara s'hi aferra com el naufrag al tros de fusta. I evoca els vells fantasmes de la convivència!

Zapatero fa una defensa de la cosa pública en una època en què sembla que neda a contracorrent –qui vol pagar la cosa pública?– i Pujol torna a reclamar una altra mena d'Estatut. L'Estatut no

és cap Estat i, això, vint-i-tants anys després de les primeres votacions, és molt clar en temes molt delicats com ara la llengua catalana. Propiciar la vitalitat cultural en l'era Pujol no ha estat exemplar, tampoc. Ni en la TV ni els diaris ni l'educació. L'època Pujol ha estat un temps de relativa pau social –i potser de prosperitat més per a alguns que no pas per a altres– però no pas un temps brillant per a la llengua i la cultura catalanes. En tot cas, unes muntanyes russes.

Professors i escriptors, com ara Joan Solà, també fan campanya a favor de la llengua catalana dient que té solució: “La solució és tornar a recuperar el carrer”, deia a les talúries en un programa que s'ha manifestat com a incisiu i interessant: *De la nit al dia*. En la mateixa franja horària en què Tele 5 emetia vídeos de xiques despullades i culs. Els culs televisius a hores intempestives sempre han donat algun resultat.

Un idioma com el català ha de ser necessari en la seva societat i tant els vents generals de la dreta

espanyola i catalana com els vents de la globalització situen de bell nou la llengua catalana en una cabaneta de pura resistència cultural. O així em sembla en hores baixes.

La gran pregunta segueix sent si un idioma com el català pot subsistir bé no només sense un estat a favor sinó amb dos estats en contra: l'estat francès i l'estat espanyol estan obertament a la contra, i la legislació –la Constitució espanyola ratifica aquesta supeditació social del català a l'espanyol. Aquest bilingüisme només d'alguns. El català és la llengua que parlen alguns –cada cop menys–, mentre que l'espanyol és la llengua que han de saber usar i parlar tots. Entre aquest “alguns” i aquest “tots” hi ha una subordinació que no sembla que es pugui superar només a força de voluntat. Sobretot si ja no hi ha record històric –si no és en els llibres– d'alguna època en què el català era llengua única i necessària. I a més a més aquesta cultura de masses global i grollera que només duu al crit i a l'esgarip!